Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

25 плюс

№2 (33)
Вересень-жовтень 2012 р.

Ключем до знань відкриємо майбутнє!

Навчайтесь так, ніби ви постійно відчуваєте нестачу знань, і так, ніби ви постійно боїтеся розгубити свої знання. *Конфуцій.*

У цьому номері:

- *Зі святом, рідні вчителі! (репортаж від 4 жовтня)*
- *знайомтесь: група №22;*
- *лист до редакції («..ми познайомились у 96-му»);*
- *батьки діти, ця вічна проблема (роздуми третьокурсниці);*
- *«Головне для нас — вдячність ветеранів».*

Колонка редактора

Любий читачу!

…І ось через невеликий проміжок часу ми знову разом. Сумували за нашою газетою, чекали виходу нового номера. І це, нарешті, сталося — він у наших руках.

Свято Першого дзвоника пройшло урочисто і вдало. Отож ми із радістю вітаємо наших першокурсників та їхніх вчителів, бажаємо їм тільки успіхів і натхнення подальшому навчанні.

Вже у вересні - на початку жовтня сталося багато знаменних подій, про які ви дізнаєтесь на сторінках цього номера. І ще одна новина, яка прийшла до нас з запізненням, але ми її дочекались. Наша газета «25 ПЛЮС» вже втретє(!) стала лауреатом Національного конкурсу шкільних газет. Відзначили нас і на обласному рівні. Ми стали переможцями серед газет ПТНЗ нашої області. Це, справді, неабияке досягнення.

Тому від імені газети хочу підтвердити свої слова: ми будемо існувати і процвітати, радіти перемогам, будемо працювати в швидкому темпі разом з вами, наші любі читачі.

Анна ТРЕМБАЧ,
редактор учнівської газети «25 ПЛЮС».

Визнали кращими

На початку вересня адміністрація нашого училища спільно з учнівським самоврядуванням підбили підсумки минулого навчального року і визнали переможців у навчанні та громадській роботі. Серед навчальних груп стали кращими групи №33 і 02К, де опановують професію секретаря керівника та агента з постачання. Їхні наставники Наталія Пенделюк, Інна Грушецька, Наталія Салабай.

У конкурсі «Кращий учень року» визнано учнів Тетяну Нестерук, Михайла Антохова, Дмитра Чорномазюка, Єлизавету Юрчук, Валентину Вендер, Олену Бойко, Дмитра Гука, Галину Брошневську.

На урочистій лінійці директор училища, кандидат педагогічних наук, заслужений працівник освіти України Олег Гаврилюк та його заступники вручили переможцям блакитні стрічки та почесні грамоти.

Валерій МАРЦЕНЮК.

На фото: під час нагородження.

Картини з мрій Віри Спірякіної

Не так давно ми, учні групи №21, мали змогу познайомитись з цікавою людиною — поетом і художницею Вірою Спірякіною. Зустріч відбулася у стінах обласної бібліотеки ім.Островського.

— Познайомившись з Вірою Петрівною і її друзями, — **каже Єлизавета Юрчук, учениця групи №21,** — я була вражена щирістю та доброзичливістю цих людей. Вони настільки творчі, що їхня внутрішня енергія та життєвий потенціал стимулюють до творчості. Особливо мене як майбутнього дизайнера зацікавила авторська техніка роботи Віри Петрівни «перо-пух». Вразило й те, що оригінальні задуми для своїх картин майстриня черпає із власних поезій.

Віра Петрівна саме з тих людей, котрі не марнують часу, а радіють кожній хвилині життя. Ми дуже щасливі, що мали нагоду познайомитись із такими людьми і хочемо побажати їм здоров'я, щастя та ще більше творчого натхнення.

Група №21.

Зі святом, рідні вчителі!

4 жовтня, у переддень святкування Дня працівників освіти, в актовому залі нашого училища відбувся (уже традиційно) святковий концерт. Активісти ВПУ №25 розважали своїх рідних вчителів вітаннями, піснями, танцями, віршами й навіть сценками. Було показано чимало цікавого і сказано багато гарних слів... Газета «25 ПЛЮС» вітає всіх працівників освіти, бажає їм добра, здоров'я, миру. А ще — нових знань, взаєморозуміння в колективі, вдячних і небайдужих учнів. Дякуємо Вам за наше виховання!

Наш кореспондент Галина Семенюк теж побувала на концерті. Ось невеликий звіт із цього заходу.

Честь першими вітати вчителів випала нашим першокурсникам.

На сцені — гості із Національної академії державної прикордонної служби

Приз Почесному будівничому ВПУ№25, його незмінному директору О.О.Гаврилюку – від учнівського самоврядування.

Одним рядком

Журавлиний ключ у нас на логотипі

За пропозицією читачів ми, редакція «25 ПЛЮС», поновили (зробили більш сучасним) логотип нашої газети. Витримано девіз учнівства вищого професійного училища №25 «Ключем до знань відкриємо майбутнє!» через ключ-клин журавлів у небі. А ПЛЮС — це активна життєва позиція кожного: випускникам-журавлятам гарантоване успішне майбутнє. Нам логотип подобається, а вам?

Редакція «25 ПЛЮС».

Ювілейна нагорода

Михайло Васильович Сімчук – знана у профспілкових колах Хмельниччини людина. Він – інженер з охорони праці та викладач нашого училища. Уже декілька років поспіль спілчани виявляють йому високу довіру, обравши його головою обкому профспілки працівників радіоелектроніки та машинобудування України, який є одним із кращих в регіоні. За внесок у зміцнення солідарності і єдності профспілкового руху та у зв'язку із 20-річчям загальної конфедерації профспілок його нагороджено ювілейною грамотою конфедерації. Вітаємо!

Валерій МАРЦЕНЮК.

Квіткова феєрія ВПУ-25

А ще напередодні Дня працівників освіти учні нашого училища вітали своїх наставників яскравими квітковими композиціями на конкурсі квітів «Щедра осінь». Його організували адміністрація та учнівське самоврядування.

На заході, який цього року вдався на славу, були представлені різноманітні квіткові композиції. Фантазії не було меж! Втім, компетентне журі з п'яти представників учнівського самоврядування присудило:

перше місце **групі №32** ***(квіткова композиція «Подарунок вчителям»)*** **і групі №36** (композиція ***«Українка»***), друге місце дісталося **групі №23**, третє – **групі №26** (композиція ***«Туфелька для Попелюшки»***).

Відзначили і переможців в номінаціях **«За професійність»** - група №01К (квіткова композиція *«Осінні троянди»*), **«Оригінальність»** - група №14 (композиція *«Для вас, любі вчителі»*) і **«Національні мотиви»** - група №02К (композиція *«Осіння феєрія»*).

Добре попрацювали під час підготовки та проведення свята наші учні Богдан Островський, Дмитро Помарайко, Максим Павлюк, Сашко Данильчук, В'ячеслав Хитрий, Марина Крисюк, Віка Вовк, Наталя Іванова, Віталій Бабійчук, Андрій Правук, Анна Трембач, Олександр Осмірський й інші та їхні наставники. Дякуємо їм всім за гарний настрій!

Команда Інформаційного Суспільства..

Завтра починається сьогодні

По-перше, щиро вітаю педагогів, учнів, їхні родини з новим 2012-2013 навчальним роком. Бажаю усім нам бути здоровими, успішними, щасливими. Майже сорок років Перше вересня є для мене новим початком – і як для вчителя-наставника, якому теж потрібно навчатись новому. Навчаючи учнів, ми вчимося в них, намагаємося розширити діапазон діяльності педагогів та учнів — членів єдиного колективу. Учнівське самоврядування ВПУ №25 – це підтвердження нашої співдружності, творчого пошуку та ініціативи, засіб навчатися жити і працювати за законами демократичного суспільства.

У перші дні нового навчального року редколегія газети звернулася до ветерана освіти Анатолія Павловича Радченка. Нам хотілося почути його думку, побажання, особливо щодо учнівського самоврядування, яким Анатолій Павлович опікується.

Учням-республіканцям самоврядування допомагає реалізувати свої права, обов'язки через вирішення училищних проблем, шляхи їх впровадження. Деякі питання, на які звернув би передусім увагу.

Учні не повинні забувати основного завдання професійно-технічних закладів – якісна підготовка та виховання кваліфікованих кадрів.

Чомусь на лінійках майже кожного тижня відзначаються найуспішніші в самодіяльності і спорті. Думається, що пріоритети на позанавчальній роботі та широкому висвітленні її кращих учасників не є зовсім правильним. Тому, мабуть, заслуговує підтримки впровадження рейтингу успішності учнів у групах, відвідування, участі в громадському житті. Повинна бути щомісячна загальна інформація про рівень навчальних досягнень учнів в кожній групі. Можливо, це буде робитися навчальним комітетом парламенту, будуть збиратись, систематизуватись інформаційні матеріали і обнародуватись у нарешті створеній радіостудії училища. Увага, мотивація до кращого навчання має бути одним із основних чинників успішного опанування обраної професії.

Декілька слів про нашу газету. Скажіть, в якому навчальному закладі відзначають День журналіста? У ВПУ №25 адміністрація щорічно відзначає членів редколегії «25 ПЛЮС». Завдяки «25 ПЛЮС» – часопису учнівського самоврядування училища – газеті самобутній, яскравій, родзинці училища – поширюється та зміцнюється авторитет ВПУ №25 міста Хмельницького, його Учнівської Республіки. Зичу «25-плюсівцям» високо тримати планку тих досягнень, що ви здобули, нових творчих злетів, вдячних талановитих, принципових дописувачів, підтримки на всіх рівнях.

В кінці жовтня буде проводитися **П'ЯТА учнівська звітно-виборна конференція.** Звітуватимуть голова самоврядування, члени Парламенту, редколегія «25 ПЛЮС». Делегати будуть вносити пропозиції щодо покращення роботи Парламенту, обиратимуть керівні органи Республіки. Надіємось, як і всі, учні-першокурсники візьмуть активну участь в підготовці передвиборної та виборної кампаній.

На учнівських зборах в групах по висуненню кандидатів на вибори учнівського активу будуть ставитися питання про ініціативність, відповідальність кожного учня, кожної навчальної групи. Хочеться виділити питання волонтерської діяльності учнівства. ВПУ №25 не перший рік піклується про хворих дітей і людей похилого віку, систематично організовуються акції милосердя. Нам потрібно говорити не тільки про матеріальну допомогу потребуючим, концертні програми, але, насамперед, про те, що мешканці геріатричного пансіонату чекають нас більше для спілкування, для того, щоб їх вислухали і зрозуміли, просто побули з ними деякий час.

У ювілейний рік завжди підбиваються підсумки. Як змінилось 25-те ВПУ за 25 років існування, який потенціал нашого училища?

Всі ваші пропозиції ви зможете викласти в бюлетенях референдуму, який за ініціативою учнівського самоврядування буде проводитися 29 жовтня 2012 року. Участь учнів і педагогів в цьому заході буде ще одним доказом того, що учнівське самоврядування ВПУ №25 виступає реальним партнером у системі навчально-виховного процесу, продовжує посилювати базу якісного розвитку нашого училища. Результат залежить від кожного з нас. Кожна хвилина, вкладена учнями в ефективну громадську діяльність сьогодні – реальний результат уже завтра. Завтра починається сьогодні, будуймо його разом.

Василь ШИМОНЯ.

Знайомство зблизька: група №22

(майбутні електромонтери з ремонту і обслуговування електроустаткування)

Сама по собі наша група з'явилася на світ першого вересня 2011 року. Але тоді це була група №12, а не 22. Усім нам було трохи страшнувато – все ж не так просто вжитися з новими, незнайомими людьми. Але ми вжилися, подружились. І навіть змогли… Так, стоп, все одно на обіцяних двох сторінках газети історію нашої групи вмістити неможливо А тому коротко про головне.

Ми в Сатанові. Вересень-2011.

Владислав ШИМОНЮК:

Ми як колектив існуємо всього лише другий рік, але взнали один одного сповна. Хоча… Ми постійно то сваримося, то миримося, і багато хто з нас може почати бійку через якусь дурницю. Але є і такі, з яких можна брати приклад. Сподіваюсь, що все зміниться, і до кінця третього курсу ми здружимось і колись будемо сумувати один за одним.

Кожен учень нашої групи особливий. Всі по-різному показують свій характер і здібності, хто, як може, себе проявляє.

Наприклад, Дмитро Чорномазюк має здібності до спорту, тому медалі та грамоти він, як кажуть, «лопатою гребе». Саша Орел гарно навчається, має досягнення в спорті, займається боксом. А Олександр Вонсович – це мозок нашої групи, він – староста, на якого покладають велику відповідальність. Він запросто виконує те, що йому доручають.

А є у нас і такі, які не можуть проявити себе ні у навчанні, ні у спорті. А показати потрібно, тому, так би мовити, й «штовхаються». Але я радий і цьому, бо такий контраст ставить на планку вище тих, хто нормально поводиться і створює такий різнобічний прекрасний колектив.

Вересень 2012 року.

Знайомство зблизька: група №22

Іван ГУРСЬКИЙ:

Пригадую початок першого курсу, початок перших наших спільних днів. Усі були такі налякані і такі несміливі… Особисто для мене було складно звикнути до нової системи навчання – зовсім не такої простої, як у школі. Тут, в училищі, з'явилися нові предмети, виробниче навчання. Були і шкільні предмети, але вони вивчалися поглиблено.

Минав час, і в нашій групі у кожного почала виявлятись схильність до окремих предметів (тобто, до тих, в яких кожен почував себе, як «риба в воді»). Дехто був схильний до спорту, хтось — до хімії чи до фізики, а хтось надзвичайно любив виробниче навчання. Кожен чекав свого уроку. Також із часом в нашій групі почали формуватись окремі кола друзів. До одного увійшли більш активні, енергійні, яким ніколи не сидиться, вони завжди хочуть хоч щось, але зробити. До другого пристали більш спокійні, більш врівноважені, хоч енергійні, але не такі, як попередні. Але я впевнений, що кола з часом об'єднаються і ми станемо одним, іще дружнішим колективом.

У житті нашої групи є надзвичайно позитивні моменти, про які, думаю, кожен із нас говорить з гордістю. Наприклад, майже в половини учнів є медалі, подяки і грамоти за досягнення в певних напрямах. У когось — одна, а у когось кілька. Цим ми завдячуємо нашим педагогам, які віддають нам не тільки знання і вміння, а й душу і серце. І саме вони докладають найбільше зусиль, щоб виявити у кожного з нас якісь здібності, таланти, і щоб кожен знайшов себе.

Ось вони, наші нагороди...

Олександр КРАВЧУК:

Десь у 16-17 років постає проблема: для чого ти живеш, яку роль будеш виконувати у цьому світі, що, як будь-який живий організм, увесь час пульсує, перетворюючись, набуває нових форм. Переконаний: під час короткого існування ми мусимо знайти своє місце. Бо часу на помилки у нас немає, тим паче, на їхнє виправлення.

Поглянемо на своїх однокурсників: в одних справжня, як мені здається, дружба, і в інших – тільки приятелювання. Тому, в якого є друг, я по-доброму заздрю, а того, хто завойовує дружбу, плазуючи перед однолітками, жалію.

Безумовно, в нашому колективі ніхто не відчуває себе самотнім, тому що усі спілкуються між собою. Я намагаюся допомогти всім, хто до мене звертається. Коли ми замислюємося над сенсом життя, то завжди радіємо тому, що поруч є найдорожчі люди – батьки, друзі, наставники, які нас навчають, прагнуть сформувати з нас хороших учнів та щирих людей.

Найважливішими стали для нас класний керівник Пархом'юк Любов Василівна і майстер-вихователь Клик Світлана Едуардівна та майстри виробничого навчання Томусяк Володимир Володимирович і Микитчак Микола Ярославович. Бо до них в першу чергу ми звертаємось по допомогу і пораду. Вони впливають на наш характер, навчають бути чуйними до інших людей, відповідально ставитися до навчання.

З часом ми змінюємося – не тільки ззовні, а й внутрішньо. Хто змінює свої погляди на життя, хтось закохується, а в когось з'являються нові захоплення.

Ми стаємо ІНШИМИ.

Тиждень натхнення і краси

Днями у вищому професійному училищі №25 відбулася виставка творчих робіт працівників та учнів (у рамках тижня образотворчого мистецтва). На ній були представлені вишивки, вироби з бісеру, живопис, колекції тощо. Гарні роботи – в учнів Оксани Шатковської, Анастасії Василець, Андрія Біленького, Аліни Мороз, працівників училища Володимира Івановича Варцаби, Наталії Дмитрівни Кочаток, Лілії Василівни Шатковської, Ольги Дмитрівни Боличевої. Під час тижня проводилися й інші різноманітні заходи, зокрема, брейн-ринг, відкриті уроки і майстер-класи (на яких були присутні гості - представники профтехучилищ області і методисти НМЦ ПТО).

Любов ШАЛЯ, майстер в/н.

Лист до редакції

Нас поєднало училище

Правду кажуть – кохання ходить зовсім поруч і з'єднує серця у несподіваний момент. Саме так сталося і у Ірини Ламаш і Сергія Свистуна, колишніх учнів нашого училища...

– Я познайомилась з Сергієм в далекому уже 1996 році, – **розповіла нам у електронному листі Ірина,** – на конкурсній програмі «Нумо, друзі». Її організувала для своїх груп наш майстер-вихователь Тетяна Вікторівна Пристинська.

Між іншим, симпатія в нас з Сергієм виникла ще тоді, коли ми просто зустрічались поглядами – під час перерви, в коридорах. Я навчалась на секретаря керівника, він – за професією «Регулювальник радіоапаратури».

А після тієї доленосної дискотеки (вона відбулася одразу після конкурсу) ми почали зустрічатися. І вже за місяць зрозуміли, що не можемо один без одного. Разом проводили весь вільний час. Гуляли, ходили в кіно і на дискотеки, говорили і не могли наговоритися... А далі? На четвертому курсі одружились і випускний відсвяткували разом. Після того, як зустріли традиційний «схід сонця», розпочалося наше трудове життя. Згодом вступили до університету, на заочне відділення.

До Одеси ми потрапили випадково. Коли Сергій пішов до армії, його направили служити у в/ч села Красносілка, що під Одесою. Одного разу після виснажливої їзди до нього у гості я залишилася, щоб мати змогу бачитись частіше.

Згодом з'явилася робота, нові друзі і… рішення залишитись назавжди. Я влаштувалась на роботу в

банк, а Сергій працює сам на себе – він електрик. Родина в нас дуже щаслива, разом виховуємо синочка, йому уже чотири роки. Ми часто згадуємо своїх одногрупників, викладачів, майстрів, одним словом, рідне училище, де ми здобули не лише професію, а й знайшли свою долю…

Ірина ЛАМАШ (СВИСТУН),
Фото з домашнього архіву.

Батьки і діти, ця вічна проблема

Своїми роздумами ділиться Наталія Масловська (гр.№36).

Проблема батьків і дітей актуальна в усі часи — тому що глибоко моральна. Тема ця вічна. Вона вбирає в себе цілий ряд важливих моральних проблем. Це і проблема морального вибору, проблема вдячності, проблема взаєморозуміння.

На мою думку, проблема взаєморозуміння є найпоширенішою. Найбільш напружений моменту відносинах між батьками і дітьми настає, коли дитині виповнюється шістнадцять.

Ми думаємо, що ми вже дорослі, нам все дозволено. І тому щоденно виникають сварки. Найчастіше сварки починаються через те, що ми приходимо пізно додому. Нам здається, що ми вже достатньо дорослі, щоб над нами був такий контроль. Можливо, з одного боку, ми праві, адже нам хочеться свободи у свої шістнадцять. Молодь часто втрачає контроль над собою і приходить не о десятій, а о дванадцятій, а потім о другій чи третій ночі. Нам здається це нормальним. Ми вже дорослі, і батькам немає чого хвилюватися. Як же ми помиляємось!

Часто підлітки потрапляють під поганий вплив. І починається… Сигарети, алкоголь, наркотики. Підліток вливається, починаються насилля, злочини і часто все закінчується СНІДом. Якось я натрапила на лист у газеті. Думаю, що коли ви його прочитаєте, ви не залишитесь байдужими до цієї проблеми. І обов'язково замислитеся, перш ніж не послухатися батьків.

* * *

«Мені вісімнадцять років, мене звати Ольга. Ось уже два роки, як я хвора на СНІД. У лікарні я не одна. Тут у мене такі ж подруги та друзі. Тепер на все дивлюсь інакше, ніж раніше. Навіщо ж ви, дорослі, нас, дітей своїх, під танк кинули? Ви винні в наших хворобах і смертях. Вам хотілося розкутості, свободи, ви розвели «голубих», проповідуєте вільні стосунки. А ми вмираємо. Ми повільно вмираємо. І не треба брехати, що з нами нічого не трапилось, що ми будемо жити. В нас немає і не буде любові, не буде сімей, ми не народимо дітей. Ви розумієте, що відбувається з нами, з поколінням, яке прийшло після вас? Ми ще живі, але нас вже немає…

Чому ви не попередили нас з вашим «безпечним сексом?» Нам хочеться жити! Краще б нам цілину орати, трактори водити, ніж помирати в дорогих іномарках від СНІДу. Ця хвороба стала для молоді, як нежить…»

* * *

Отже, перш за все, на їхню думку, винні батьки, які допустили своїх дітей до такого життя. Де ж вони були раніше? Звичайно, не всі батьки такі. Є багато тих, які по-справжньому переживають за майбутнє дітей. На жаль, нам зараз важко це зрозуміти. Колись ми відчуємо те, що вони відчувають зараз. А часто це буває пізно. Адже нам здається, що ми вже дорослі. Чому ж тоді не можемо відповідати за свої вчинки? Чому ж, тікаючи з дому, ми все одно повертаємось до своїх найрідніших людей і кажемо: «Пробачте»?

Не раз я переконувалася, що рідніших за батьків людей немає. Вони єдині, хто ніколи не зрадить, завжди допоможе, не шукаючи в цьому вигоди для себе. І хай вони не такі модні, сучасні, як нам би хотілося. Нехай не задовольняють наших потреб, але це (вдумайтесь) БАТЬКИ. І рано чи пізно ми зрозуміємо, що вони були праві.

...Батьків не вибирають. І якими би вони не були, добрими чи злими, вони найрідніші. І ми повинні дякувати за те, що подарували нам щось дуже цінне — життя.

ВІД РЕДАКЦІЇ. А вас проблема зачепила? Можливо, в когось є інша точка зору. Поділіться з нами вашими думками.

Анна ТРЕМБАЧ

Одна дорога — вперед

Так ярко... Так восхитительно... Так доверчиво любовь пускает туман в глаза, что перестаешь видеть всё и всех. Перестаешь слышать что -либо... Ты отдаешь себя ей целиком и полностью, забывая, какая она коварная. Самое большое коварство этой беспощадной жизни, именно жизни – боль. Ведь как же это, как, каждый день в ожиданиях убивать себя?

А вот так просто: боль сжигает у тебя внутри всё что можно, пока ты ждёшь, живёшь и веришь. Уж лучше подыхать от острых зубов тигра, льва или другого хищника, чем убивать себя день за днём ледяным взглядом, прозрачными словами других людей...

Потому что, однажды оказавшись в этих клыках, ты почувствуешь жизненную боль. И ты поймешь, это конец и больше этого не повторится никогда. Ну, а если ощущать каждый день, как тебе перекрывает дыхание, то это будет намного мучительней, чем страх перед минутной смертью...

Но ещё сложнее – дышать. Когда ты ночью не спишь и думаешь, то начинаешь задыхаться... И настолько сильно, что уже катятся слёзы от бессилья делать эти вдохи. Понимаешь, что вот-вот ты прекратишь своё существование и…

Стоп. Жизнь остановилась раньше, чем ты начала задыхаться, намного раньше... Когда ты почувствовала, как боль сожгла сердце, разрубила его на маленькие кусочки, когда ты поняла, что оно разбито навсегда. А что дальше? А дальше всё просто: выдох, и ты засыпаешь. И с каждым утром всё идёт по новой. Эта жизнь, эта боль, эти слёзы эта натянутая улыбка, дни без... Без счастья. Значит, так будет, таков приговор судьбы. А от судьбы не уйти. Как бы ты не пыталась удержать счастье – не сможешь.

Слишком умна жизнь, умнее, чем ты. А ты терпи, у тебя больше нет выхода. Нет. И больше не будет... Одна дорога – вперёд. Прошлого нет, ушло, вместе с любовью. А значит, на разбитое сердце вешаем колодку с ключиком, ключик выкидываем и пишем табличку: ***«Оно закрыто, для всех и навсегда, запомните и не стучитесь, вход запрещён, так лучше для всех...».***

Галина СЕМЕНЮК

Хмельницький

Моє місто – це Хмельницький,
І красиві квіти в нім,
Подивлюся в небо чисте
І заплачу від душі.
Я згадаю в любі роки,
Що моє серденько в нім,
І моє красиве місто
З чистим золотом своїм.
Срібний спів усюди чути
І дитячий сміх луна,
Я співаю в любі роки –
Своїм співом звеселя
Мене матінка Хмельницька,
Чистим словом забавля…

Дмитро РАД

Глаза учителя

Любой из нас стремится отыскать опору,
Ту книгу, те слова, тот принцип – что определят дорогу,
И ищет человека, который вкладывает Веру,
Для того, чтобы подняться вгору,
Который держит за руку,
Когда дрожащий странник неуверенно поставит ногу…
Потом спокойней, энергичней станет шаг,
Глаза будут смотреть вперед,
Не страшен будет притаившийся коварный враг,
И понимание других и самого себя придет.
Но тот, кто заложил основу
И раскрыл перед глазами Мир,
Останется в укромном уголке души.
Воспоминание о нем поможет залатать
Края кровавых дыр,
Научит слышать истину в безмолвной искренней тиши.
Когда же наконец наступит время главного отсчета,
Спокойные глаза Учителя направят к свету,
В них отразится добротой неистощимая забота,
И все обиды, страхи и непониманье канут в Лету.
Останется лишь благодарность — изумрудное свеченье,
Которая дает наставнику энергию дыханья,
И поднимающее вверх к волшебной мудрости влеченье,
Похожее на бабочки небесное порханье...

За покликом душі і серця

Першого жовтня відзначався День людей похилого віку, День ветеранів. В цей ми, учні-волонтери, за традицією, вшанували мешканців підшефного пансіонату, привітали їх.

І ще раз утвердились у думці, що якийсь чиновник був зовсім неправий, коли нарік їх людьми не поважного, а похилого віку. Була чудова концертна програма від ВПУ№25, на свято спустили з верхніх поверхів чимало ветеранів, що не можуть самостійно пересуватись. Вони були у візках. У свій день ці люди дуже хотіли відчути ту саму повагу, яка їм потрібна щодня. Адже у пансіонаті живуть 65 відсотків важкохворих мешканців і мають контакти лише між собою.

Кидається в очі, як добротно, сучасно облаштоване приміщення пансіонату — сучасні меблі, плитка, килими, харчування, як у санаторії. І вони, люди, долею обставин позбавлені опіки рідних, дякують наданим умовам владі, працівникам обслуговуючого персоналу. До них приїжджають з подарунками представники різних організацій, кажуть гарні слова і їдуть на цілий рік... А сивочолі люди з пам'яттю тяжкого життя більше чекають не подарунків і квітів. Ветерани обмежені у спілкуванні із людьми, які живуть іншим життям поза пансіонатом. Шана і повага до старших (а вони там, за мармуровими стінами, без рідних, з підірваним здоров'ям) повинні нас змусити думати — як нам, молодим, на це реагувати. Ветеранам потрібне спілкування. Всі вони різні, але коли їх слухають, коли до них просто зайдуть в кімнату і спитають, як їхні справи, це для них є справжня лікувальна терапія. Набагато важливіша за концерти, на які вони не можуть потрапити.

Усі знають, скільки разів нас нагороджували за волонтерську роботу цього року, скільки ми допомагали у впорядкуванні, наприклад, городів ветеранам. Але головне для нас — посмішка і подяка самих ветеранів. Бабусі і дідусі, в яких немає онуків і рідних, чекають кожного дня і думають, чи не прийдуть до них хлопці й дівчата із училища. Просто 10-15 хвилин поговорити чи збігати в аптеку за пігулками.

...Нам потрібно продовжувати опікуватися — і не тільки ветеранами пансіонату. Давайте об'єднаємось у цій благородній справі.

Волонтерська служба ВПУ№25.

Вчинок

Пішов збирати гриби...

Учень першого курсу нашого училища, майбутній автослюсар з ремонту автомобілів Роман Власов після закінчення занять пішов збирати гриби — в ліс неподалік його рідного села Аркадіївці Хмельницького району. Тут Рома виявив снаряд часів Великої Вітчизняної війни. Аби не допустити трагічного випадку, він терміново повідомив про це виконком місцевої сільської ради, а опісля показав місце знаходження снаряду працівникам МНС. Сільський голова Аркадієвець Олександр Німчик у листі до адміністрації училища дякував Роману за гарний вчинок, а дирекція оголосила йому подяку і вручила грошову нагороду.

Валерій МАРЦЕНЮК.

Редактор:
Анна ТРЕМБАЧ
Над номером працювали:
Є.ЮРЧУК, В.ШИМОНЯ, Г.СЕМЕНЮК, В.ШИМОНЮК, І.ГУРСЬКИЙ, О.КРАВЧУК, Н.МАСЛОВСЬКА.
Адміністратор сайту:
Максим СЕРДЕГА

Вище професійне училище №25

25 плюс

Адреса: м. Хмельницький, Проспект Миру, 61/3 Телефон: 74-24-27
Сайт: www.vpu25.km.ua/25plus.php
Ел.пошта: gazeta-25plus@yandex.ua

Редактор-консультант:
Олена ЛИСА
Консультанти з питань інформації:
Валерій МАРЦЕНЮК, Людмила РОМАНОВА
Дизайн:
Анна ПИЛИПЧУК
Менеджер-консультант:
Марина ПОСТЕРНАК

Ще одне слово про осінь...

Уже лежить пожовкле листя,
Туман клубиться над полями,
Тьмяно в променях іскриться
Виноград ледь-ледь прив'ялий.

А так… все хмари, дощ, тумани,
Вороння чорне метушиться.
Вже осінь, тануть дні за днями,
І так здається — все лиш сниться.

М.Присяжна.

Хмельницький, Проспект Миру, 61/3, 2012 р.